

LOV OG EVANGELIUM

TEMA: FORSONET MED GUD

DET NÅDEHUNGRIGE HJERTET

KRISTI KORS - LIVETS TRE

HERREN SKAL OPPFYLLE SINE ORD

«Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen.»

Så sa Herren:
Stå på veiene og
se til. Spør etter de
gamle stier. Spør hvor
veien går til det gode, og
vandre på den! Så skal dere
finne hvile for deres sjeler.

Jer 6:16

REDAKSJONSNEMND

Per Bergene Holm, Finn-Widar Knutzen
og Dag Rune Lid
mail: loe.redaksjon@nll.no

ABONNEMENTSANSVARLIG

Vegard Heian
mob: 907 77 312
mail: loe.adresse@nll.no

Grafisk layout: Marie Louise Björn
Bilder: Rembrandt (s. 1), Jan van't Hoff (s. 7, 12),
Pixabay (s. 2, 32), Adobe Stock (s. 15, 20, 25, 28)
iStock (s. 11)
Trykkeri: ETN Grafisk
ISSN: 2387-5275
Årgang: 62

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON ble
grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-
rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds
ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjons-
marken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova
og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

NLL eier og driver **BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES**
i Vestfold. Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier, samt fremme arven fra
lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

BLADET LOV & EVANGELIUM utgis av NLL. Det
er *gratis* og kommer med 6 nummer i året.

Via hjemmesiden vår
WWW.NLL.NO finner du
også et stort bibliotek av
lyd- og video-opptak.
NLL kan også søkes opp
som podcast.

vøpps

15095

Bankgiro:
3000 22 26193

Svensk kontonummer:
ELS konto:
Plusgiro 48 18 33-2,
Bankgiro 472-8572
viktig å merke betalingen
med NLL

Dansk kontonummer:
7604 1734369

Bibelskolen på Fossnes
Valberggrenda 13B,
3160 Stokke
bibelskolen@nll.no
tlf: 33 33 89 00
www.fossnes.no

Formann NLL
Fredrik Thorbjørnsen
mob: 905 95 749
mail: formann@nll.no

Sekretær NLL
Martin Fjære
mob: 979 89 427
mail: sekretar@nll.no

NLL kontor
mail: kontor@nll.no

INNHold *mars*

Leder: Kristus - vårt påskelam Av Per Bergene Holm	3
Den store forsoningsdagen Av Andreas Fibiger	4
Forsonet med Gud Av Olav Valen-Sendstad	8
Forsoning og rettferdigjørelse Av Nils Borge Teigen	12
Syndefallets følger Av Per Bergene Holm	16
Forlikelsen i Kristus og forlikelsen i våre hjerter Av Per Bergene Holm	17
Det nådehungrige hjertet Av biskop J. C. Heuch	21
Kristi kors - livets tre Av Vladimir Moser	22
Mitt eget kors Av Fredrik Wisløff	24
Ikke som jeg vil, men som du vil Av Øivind Andersen	26
Herren skal oppfylle sine ord - Josva 23 Av Martin Fjære	27
Konfirmasjonsundervisning på Fossnes 2026-2027 Av John Peder Samdal	30
Møtekalender	31
Gå ut! Av Kjetil Bregård	32

Kristus - vårt påskelam

Vårt påskelam er slaktet, Kristus. Det er Skriftens hovedbudskap: Kristus korsfestet i vårt sted, under våre synder, til vår forsoning med Gud.

Jesu stedfortredergjerning skjedde utenfor oss, den skjedde da vi enda var fiender (Rom 5:10). Og Jesus døde ikke bare for noen fiender, men for alle, for hele den syndige og gudfiendtlige verden. Gud var i Kristus og forlikte verden med seg selv (2 Kor 5:19). Slik er Gud i sin kjærlighet mot den verden som står ham imot, som har falt fra ham og er fiendsk mot ham.

Og på grunnlag av forlikelsen i Kristus, vender Gud seg til alle mennesker og sier: Kom og la oss gå i rette med hverandre! (Jes 1:18). Gud innbyr alle, onde og gode, syndere og fromme, til syndenes forlatelse, til fred med seg, til samfunn og innbyrdes kjærlighet og glede (1 Joh 1:3-4).

Derfor er det så sårt at de fleste vender ryggen til, enten de høflig avviser innbydelsen med ulike unnskyldninger (Matt 22:3-5), eller svarer med et ytre fiendskap i ord og handling (Matt 22:6).

Vi vil i dette bladet stanse litt for dette fiendskapet i menneskehjertet, det som hindrer Guds nåde å få innpass og rom hos oss. I mye av dagens forkynnelse aktes det lite på nødvendigheten av syndserkjennelse, omvendelse og gjenfødelse. En ser på tale om dette som noe mer og noe i tillegg til Jesu stedfortredergjerning for oss. En har derfor også lite eller ingen forståelse for Den hellige

ånds gjerning. Det er som Luther sier: De er gode påskepredikanter, men dårlige pinsepredikanter.

I de saksiske visitasjonsartikler skriver Luther: «Mange taler nå til dags bare om syndenes forlatelse. De sier intet eller lite om boten, enda det ikke er noen syndenes forlatelse uten bot. Syndenes forlatelse kan heller ikke forstås uten boten. Dersom man forkynner syndenes forlatelse uten boten, blir følgene at folk mener de allerede har oppnådd syndenes forlatelse, og de blir på denne måten sikre og fryktløse. Dette er en større villfarelse og synd enn alle andre villfarelser som har vært før denne tid. Det er sannelig grunn til å være bekymret, for som Kristus sier i Matt 12:45: det siste skal bli verre enn det første.»

Boten (Guds kall til omvendelse og tro) handler ikke om å legge noe til det Jesus har gjort i vårt sted overfor Gud. Gud er nådig for Jesu skyld og trenger ikke vår bot for å være nådig mot oss. Men vi har behov for omvendelse, komme til erkjennelse av vår fortaphet og få åpnet våre hjerter for Guds nåde. Vi er som den bortkomne sønn i det fremmede landet, som ikke hadde noen glede av farens nådige sinnelag før han kom til seg selv og vendte hjem, forlikte seg med sin far og mottok syndenes forlatelse.

Den personlige tilegnelse av frelsen og troens liv i denne verden, tilfører intet til rettferdighet overfor Gud. Men uten en personlig tilegnelse av Jesus og et daglig livssamfunn med ham, er man ingen troende kristen.

DEN STORE FORSONINGSDAGEN

Av Andreas Fibiger

Når vi nå i ånden står ved Golgatas kors og ser de hundretalls plager han led på sjel og legeme, og så spør: Hva var det egentlig som skjedde der ute i de tre mørke timene? Da må vi først være klar over at det ikke var et ulykkestilfelle, det var verken noen ulykke eller noe tilfelle. Det ordet finnes overhodet ikke i Guds ordbok. Det var Guds bestemte råd til menneskeslektens frelse som her ble fullbyrdet. Dette fremhever apostlene igjen og igjen (Apg 2:23; 4:28 osv.).

Det var den nye pakts store forsoningsdag. Om den gamle paktens forsoningsdag leser vi i 3 Mos 16. På den tiende dagen i måneden Tisri (oktober) ble denne festen, «Jom kippur», feiret. Ypperstepresten tok en bukk, la begge hendene på den idet han bekjente folkets synder, og deretter ble bukken med folkets synder ført ut i ørkenen og overgitt til djevelen, Asasel, syndens opphav. «Og bukken skal bære alle deres misgjerninger med seg ut i villmarken» (3 Mos 16:22).

Dernest tok han en annen bukk, en kalv eller et lam, slaktet det og bar det varme blodet inn i templets aller helligste. På dette stedet kom bare ypperstepresten, og bare denne ene gangen om året. Så stenkete han blodet syv ganger bort på nådestolen eller forsoningsdekket, dvs. lokket på paktens ark, det kjerubene skygget over med sine vinger. Og i blodet var den rensende og forsonende kraften (3 Mos 17:11). «Uten blodsutgytelse skjer

det ikke forlatelse» (Heb 9:22). Men det var nettopp forsoningsdagens store gave: «For på denne dag skal det gjøres soning for dere for å rense dere, så dere blir rene for Herren fra alle deres synder» (3 Mos 16:30).

På alle områder er det en organisk forbindelse mellom den gamle og den nye pakten, for den gamle er forbildet, skyggen, av det som skulle komme. Slik blir også denne forbilledlige skikken i den nye pakts virkelighet fullkommen. «For da Kristus kom som yppersteprest for de goder som skulle komme, gikk han (...) ikke med blod av bukker eller kalver, men med sitt eget blod inn i helligdommen én gang for alle og fant en evig forløsning» (Heb 9:11-12).

Og Jesus er i den nye pakts forsoningsdag på én gang både syndebukken, offerlammet og ypperstepresten. Han var syndebukken, som «bar våre synder på sitt legeme opp på treet» (1 Pet 2:24), og som ble støtt ut fra folket. «Derfor led Jesus også utenfor porten, for at han kunne hellige folket ved sitt eget blod» (Heb 13:12).

Han var det sanne offerlammet som bar skammen ved korset. Det første offeret på jord som omtales, og som Gud så med velbehag på, var et lam, Abels offer (1 Mos 4:4). Han ble slaktet for med sitt blod å utslette alle våre synder. Paulus sier: «For også vårt påskelam er slaktet, Kristus» (1 Kor 5:7), og Peter sier: «Dere er kjøpt fri med Kristi dyrebare blod som et

feilfritt og lyteløst lam» (1 Pet 1:19). Og enda sterkere maler Paulus for oss forsoningsdagens offerhemmelighet i sitt kraftige, nesten drastiske språk: «Kristus ga seg selv for oss som en gave og et offer, en vellukt for Gud» (Ef 5:2).

Han var den sanne ypperstepresten, som i disse tre mørke timene gikk inn én gang for alle i det aller helligste med sitt eget hellige og uskyldige blod. Liksom forhenget skjulte det aller helligste for alle andre blikk, slik skjulte Jesus seg i Golgatas tette mørke og gikk alene inn for Guds ansikt, for der å fullbyrde det store offeret og tilveiebringe den evige forsoningen. Og derfor har vi nå «i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen» (Heb 10:19).

Nå vet jeg vel at det er mange i vår tid som ikke tror på denne forsoningens hemmelighet, og som ikke en gang kan tåle at vi andre gjør det. Jeg taler ikke her om vantro mennesker, men om mennesker som kaller seg med kristennavn. De kan ikke tåle denne «blodteologien», som en prest en gang sa til meg, og vil intet høre om denne «blødtørstige Gud», som mottar sin egen Sønnns blod som et slaktoffer med en velbehagelig lukt.

Vel vet jeg at det lyder hardt. Og det kan gripe også i min sjel når jeg tenker på at det står enda skarpere at «Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, ved at han ble en forbannelse for oss. For det er skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre» (Gal 3:13).

Det er en iskald klang i dette ordet: Å tenke seg at han, som selv var velsignelsens

fylde, ble «en forbannelse for oss!»

Men hvor vanskelig det enn er å forstå dette, eller bare å tenke seg inn i det, så må vi likevel si med Luther: «Teksten er veldig for meg!» Ordet står der i all sin majestet, og vi får la det stå. Og vi må la det stå, også for vår egen tros skyld, fordi det er det eneste vi har å bygge på. Vi kan ikke sage den grenen over som vi selv sitter på, eller la menneskenes kritikk slå vårt eneste våpen ut av hendene på oss. Vi må vokte oss, så vi ikke kommer til å gå i rette med Gud eller skalte og valte med hans ord. «Hvem har kjent Herrens sinn? Eller hvem var hans rådgiver?» (Rom 11:34).

«For ordet om korset er vel en dårskap for dem som går fortapt, men for oss som blir frelst, er det en Guds kraft» (1 Kor 1:18). Vi vil fortsette å forkynne Kristus korsfestet som det eneste vi vet til frelse (1 Kor 2:2), selv om det er en forargelse for jødene og en dårskap for hedningene. Vi holder fast ved den troen at Jesus med sitt blod på korset har gjort opp for synden ved sin stedfortredende lidelse og død. «For du har gledet meg, Herre, ved ditt verk! ... Hvor store dine gjerninger er, Herre. Overmåte dype er dine tanker!» (Sal 92:6). (...)

Så er det andre som sier: Jesus var ikke forlatt av Gud. Han følte seg bare forlatt. Og, sier man, hvem har det verst, den som er sinnssyk eller den som fullt og fast tror at han er det?

Men også denne tanken må vi avvise. For selv om den ikke er så formastelig som den som går i rette med Gud og kaller ham

«en blodtørstig Molok», så er den ikke mindre farlig. For den tar ganske enkelt forsoningens klippegrunn bort fra oss. «Han hadde tatt verdens synd på seg, og nå skulle han bære byrden av verdens straff, så forlot Gud ham, ti det er alvor med Guds straff over synden», sier Johs. Gøtzsche.

Luther sa: «Vi har ingen malt synd, og vi har heller ingen malt Frelser.» Nei, Gud være lovet, likeså visst som min synd er en bitter realitet, likeså visst var det en hel og full virkelighet at Jesus for meg gikk inn under gudsforlathetens mørke. Det var min syndeskyld han bar, og det var for den han ble en forbannelse, ja, var i helvete, der hvor Gud ikke er, for at jeg, når jeg tror på ham, ikke skal fortapes, men være viss på at der er betalt og sonet for meg.

Det er godt når vi «har fått Jesus Kristus malt for øynene som korsfestet» (Gal 3:1). Men det som skjedde på Golgata, var sannelig intet maleri, ingen forestilling, slik at Jesus bare skulle ha forestilt seg å være forlatt av Gud. Det må stå likeså fast, når han selv sier det, som det står fast at han er oppreist fra de døde på den tredje dagen. Står det ikke fast, så har jeg ingen klippegrunn å bygge på. Men står det fast at han ble rammet av Guds vrede for oss, «så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus» (Rom 8:1).

Jeg føler meg, skjønt strid med brødre i Herren er en pine for meg, tvunget til å ta skarp avstand fra de såkalte «moderne tanker» som i den senere tid er framkommet også her hjemme om forsoningen i Kristus. Det gjelder vår

kristne lære, og ikke et eller annet dogmatisk lærepunkt. Men det lurer også en fare for sjelen, for alle dem som hyller «den subjektive forsoning», «den etiske» eller hva den nå kalles. Det er alt sammen bare et nytt forsøk fra djevelen på å rive sjelen ut av Frelserens hånd og svekke Kristi blods og korsets kraft. Og derfor kan vi ikke nøye oss med defensiven: Å holde den gamle ortodokse oppfatnings skanse. Vi synger nok: «Hold blott skansen, se, jeg kommer!» Men Jesus har aldri befalt oss å holde noen skanse. Han har befalt oss å gå ut og erobre verden. Jesu ånd er offensivens ånd.

Vi må derfor rette et bestemt angrep på dem som forvrenger og svekker ordet om Jesu stedfortredende lidelse og død og nekter at han bar Guds vrede for oss. Jeg anklager dem, hvem de så enn er, for utilbørlig tale om vår opphøyde, velsignede Herre og Mester. Jeg anklager dem for å sette en plett på Jesus, for å dra ham ned med alle sine selvlagde fortolkninger. Det er ikke Guds menighets elskede Frelser de skildrer for oss. Vi kjenner ham ikke igjen etter Guds ords bilde.

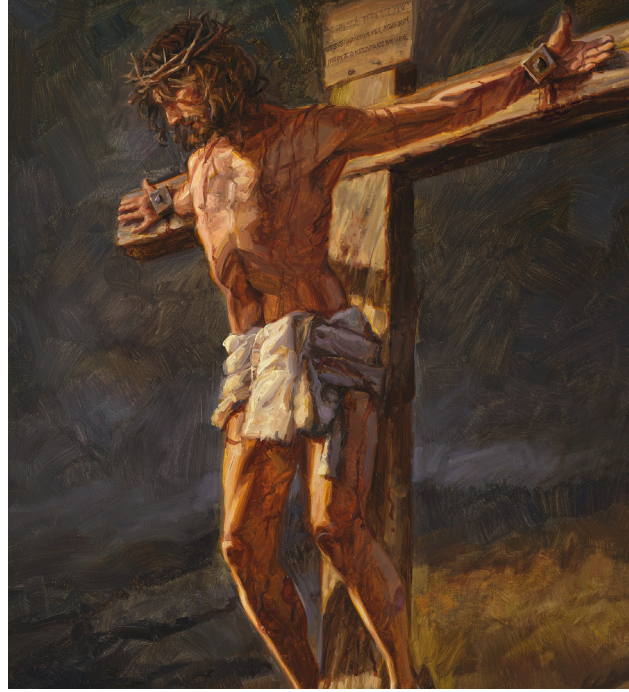
Hvis han ikke skulle knuses for våre overtreddelser, ikke bære straffen for oss, og ikke rammes av Guds flammende vrede, hvorfor skulle han da lide av denne meningsløse angst og redsel? Hvorfor disse ropene, disse tårene, denne dødsangsten i Getsemane hage, og hvorfor dette skriket ut av mørket på Golgata? Nei, slik kjenner jeg ham ikke igjen, min sterke, mandige Frelser, som aldri skalv, verken for de brusende bølgene på sjøen eller for fariseernes raseri. Men her, hvilken ynkelighet!

Og hvorfor? Bare fordi han skulle lide en alminnelig død? Og han, som til og med visste og ofte hadde forutsagt: «Men på den tredje dagen skal jeg stå opp», og: «Jeg går til min Fader!» Nei, da må jeg si at Stefanus har klart seg ikke så lite bedre, og alle martyrene som sang midt i døden! Men nei, og atter nei! Han begynte å skjelve og lide angst, fordi mørket, atskillelsen fra Gud, la seg over ham der inne i hagen. Syndeberget kom inn over ham og knuget ham til jorden, og han skrek i gudsforlatthetens pine på Golgatas kors, fordi han virkelig var, som han sa, forlatt av Gud. Hans dype skrik gjaldt ikke hans legemlige smerter, ikke de stikkende tornene om hans panne, men hans sjel, som vansmekket i gudsforlattheten og tørstet etter den levende Gud.

Se, det står der, og slik kan jeg forstå ham og elske ham og tilbe ham. Aldri har noen lidt det han led, og han led det for oss. Derfor så Stefanus himmelen åpen, og derfor sang martyrene i døden. Det har våre fedre, Luther og alle de andre troskjemper bygd på og levd i, det er de døde på, og det er de blitt salige ved. Ennå har det ordet om Jesu død og blod «så sterk en tone» iblant oss, og «det ord de skal vel la stå og ingen takk de høster» . Her kan Guds menighet ikke vike en tomme, for vi synger med Paul Gerhardt:

*Den grunn hvorpå jeg bygger,
er Kristus og hans død,
i Kristi korsens skygger
forsvinner all min nød.*

Jeg sier altså ikke at du skal kunne se til

*«Jesus crucified on Golgatha» malt av Jan van't Hoff,
gospelimages.com*

bunns i det som skjedde på Golgata, heller ikke at du skal kunne forstå korsets gåte, eller hvorfor Gud nettopp nå har valgt denne forsoningens hemmelighet med det syndsforlatende blodet og den stedfortredende lidelsen. Men du skal se på Golgata med troens øye, se på Jesus, som han henger der i sin lidelse, se at dette led han – «for din skyld».

Det er i virkeligheten disse tre små ordene det kommer an på, for ved dette blir korsets, forargelsens gåte, løst.(...)

Spurgeon sa da han lå på det siste: «Kristus døde for meg. Det er nok for meg å dø på! Intet annet enn Jesus Kristus og ham korsfestet» (1 Kor 2:2).

Fra boken *Guds lam*

FORSONET MED GUD

Av Olav Valen-Sendstad

Det er mange mennesker som verken vil høre eller tro noe om Guds hellighet og vrede. De mener å ha en bedre Gud enn som så!

Men når et menneske blir dømt og overbevist i sin samvittighet om sin store synd og sitt dype hjerteforderv, da lærer det ikke bare å tro, men også å fornemme Guds vrede på den måte vi falne mennesker kan fornemme den i hans skjulthet.

Når man leser Det gamle testamentet, og især loven, de forbannelser, trusler, straffeord og dommer som Gud har felt over synden og synderen (se f.eks. 5Mos 27:15-26; 28:15f), og det går oss for alvor til hjertet hva det egentlig er Gud sier her, nemlig at vi er aldeles fordømt og forbannet både i tiden og evigheten hvis vi ikke er syndfri, da skal det sannelig være et overfladisk og lettsindig, ja, utrolig frekt menneske som tror at Gud ikke mener slikt. Den frekthet må Gud ofte se her i verden. Men de som tar seg Guds sannhet og sannferdighet til hjertet, de forstår både at Gud mener disse forbannelser og trusler, og at han ikke i fjerneste måte noensinne har opphevet eller tilbakekalt disse harde dommer over oss. For Gud er ikke som et menneske som snakker over seg - og derfor i neste øyeblikk går fra alt det han har sagt.

Gud er evig hellighet: derfor bare forbannelse og dom og vrede mot synden og hver en synder. Gud er evig sannhet:

derfor står og holder og blir han ved sin hellighet, slik at det ikke finnes noen omgåelse av hva han har sagt. Har Gud sagt noe, så må det skje, så må det stå fast, så er det urokkelig og ugjenkallelig (Jer 25:27f).

Derfor må også synden og synderen straffes og forbannes, dømmes og fordømmes. For med Guds hat til synd er ingen forandring eller tilbakekallelse mulig.

Det har seg derfor på en egen måte med syndens soning: det fordervede og selvkloke mennesket tror det har sagt noe meget godt, når det sier at det kan ikke finnes noen forsoning i Gud, for Gud er evig uforanderlig og kan derfor ikke omskiftes fra vrede til nåde. Disse mennesker taler som stærblinde tåper. Det er jo nettopp fordi Gud er uforanderlig at soning og forsoning er nødvendig! For dersom Guds uforanderlige vrede ikke ble sonet, da kunne ingen av disse hovmodige fornuftsdyrkere stå et minutt for Gud, men Guds vrede ville slynge dem som agner hen i fortapelsen, for at de til gagns skulle få kjenne hvor stor frelseskraft det er i deres tomme og innbilske fornuft.

Guds hellighet hater og fordømmer all synd. I den sak finnes det ingen forandring eller omskiftelse i Gud. Det skal de vantro bare altfor godt komme til å merke når vredens ild fortærer og piner dem (Matt 23:33). For syndens straff er døden og en evig fortapelse. Og ikke skal

vi tro at Guds hellighet og sannhet fritar oss for straffen. Gud er ingen narr. Det står fast, evig og uomstøtelig for Gud: Synden og synderen skal ha sin straff.

Guds vesen er slik: det støter synden fra seg. Den er hans vesen fremmed. Og han vil hevne og gjengjelde den (se 2 Mos 20:5f; 4 Mos 14:18; 5 Mos 32:35; Jes 65:6f; Jer 16:18; 51:56). For all synd er synd mot Gud: ulydighet, opprør, bespottelse, selvforgudelse og selvherlighet. Og det vil han ingenlunde tåle eller unnskyldte, men hevne og straffe (1 Tess 4:6; 2 Tess 1:8; Rom 12:19; Heb 10:30f).

Hvis du spør meg: Ja, men hvorfor er det slik, så meningsløst grusomt? - så svarer jeg deg: Jeg vet ikke. Jeg har ikke kunnet utgrunne Guds vesen, og derfor kan jeg heller ikke nærmere forklare dette. Men jeg vet at så er det av to grunner: Jeg har erkjent at min synd er slik at den gjør meg aldeles fortvilet på Gud - og jeg har funnet at Guds ord alltid har rett og slår til, hvorfor jeg ikke er det ringeste i tvil om at denne vredens gru, fortapelsens forferdelse og Guds hevns og gjengjeldelses rett skal nå hver eneste menneskesjel på en eller annen måte. For Guds lov må oppfylles. Har Gud sagt noe, så skal det visselig skje, hva enn vi farer med av vantro og dårlighet (Matt 5:18).

Har Gud i loven sagt at han vil hevne, gjengjelde, straffe og forbanne synden og synderen, så må hans hellighet skje rett og fyllest.

Og Guds vrede kan ikke sones på annen måte enn at loven oppfylles, dvs. at synden straffes og synderen bærer og utstår straffen. Og nettopp i det består soning for synd og skyld, at straffen utstås, og at forholdet således gjenopprettes ved at forbryteren gjør sin forbrytelse god igjen.

FORSONINGEN SOM GUDS

KJÆRLIGHETS VERK

«For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne.» Nettopp dette gjorde Jesus: han sonet Guds vredes dom og utsto syndens straff. Han gjorde det som din og min stedfortreder, yppersteprest og lam.

Jesaja har profetert følgende underlige ord om at Gud i sin store kjærlighet så til den falne, fordervede slekt og sendte gjeløseren, så gjeløsningen, soningen og forsoningen er Herrens verk (Jes 59:15f): Etter først å ha skildret den falne, fortapte tilstand i verden (v. 3-14) skriver han:

«Herren så det, og det var ondt i hans øyne at det ikke var noen rett. Han så at ingen trådte fram, og han undret seg over at ingen førte hans sak. Da hjalp hans arm ham, og hans rettferdighet støttet ham. Han kledde seg i rettferdighet som en brynje, og frelsens hjelm satte han på sitt hode. Han kledde seg i hevners klær og svøpte seg i nidkjærhet som i en kappe [...] Det skal komme en gjeløser for Sion og for dem som omvender seg fra overtredelse i Jakob, sier Herren.»

Å dyp av kjærlighet og barmhjertighet hos Gud, som blir så langt mektigere enn hellighet og vrede! Helligheten må hate og fordømme synden. Den må derfor

gjøre synden så mektig i kraft og virkning at et eneste menneskes, Adams, eneste overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker. (1 Mos 3:17; Rom 5:17).

Se, der (hvor helligheten må hate og fordømme), der må kjærligheten elske og bli sterkere enn helligheten, og gjøre et eneste menneskes, Jesu lydighetsgjerning så mektig i kraft og virkning at den skulle bli til frelse og gjenopprettelse for alle mennesker ! (Rom 5:18) Hvor synden og vreden ble stor, der ble nåden og kjærligheten enda meget større (Rom 5:20).

Men slik er det: Har Guds hellighet makt og kraft til å fordømme alle mennesker, så kan likevel hans kjærlighet frelse alle mennesker!

Å dyp av kjærlighet hos Gud, at han er så uendelig oppfinnsom at han finner en slik vei til å fyllestgjøre hellighetens vrede, så at synden kan skilles fra synderen og få sin dom, hevn og straff på en stedfortreder, - og at synderen slik kan spares for vredens ild.

Å dyp av kjærlighet hos Gud, ikke bare å finne utvei for de fortapte, men der ingen ville være stedfortreder, der selv å bli den gjenløser som stedfortredende ble rammet av vredens dom: at Gud blir selv det mennesket som setter seg stedfortredende i synderens sted.

Derfor kan vi heller ikke undre oss over at Guds hellighet er evig tilfreds med at et enkelt, eneste menneske dør for hele slekten, for alle mennesker, at her den enes uskyld og rettferdighet fyllestgjør for alles

skyld og urettferdighet.

For var det bare et alminnelig fortapt menneske som var stedfortreder, så skulle helligheten aldri ha vært tilfreds. For en synder, en fortapt duger ikke til stedfortreder, for han ville, om han enn døde hver eneste dag, aldri kunne dø for andres skyld, men ville alltid bare måtte dø for sin egen synds skyld.

Men når Gud selv, i sin kjærlighet blir et menneske, og byr helligheten hva helligheten krever, da, ja da må helligheten være tilfreds. For alene Gud kan tilfredsstille Gud.

Å dyp av kjærlighet og barmhjertighet hos Gud, at han fyllestgjør sin egen hellighet og likevel ordner det slik at denne fyllestgjørende kan kalles et menneskets verk. For Gud ble menneske i sin kjærlighet!

Så er det da sant også om Gud at kjærligheten oppfyller hellighets lov (Rom 13:10). Og derfor er offeret antatt i himmelen, fordi her er straffen båret, her er syndeskylden betalt, her er brøden sonet, slik som Guds ord sier om Jesus: «Han ble såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger. Straffen lå på ham, for at vi skulle ha fred, og ved hans sår har vi fått legedom.» (Jes 53:5).

At vi har skyld for Gud og er skyldige, det vil si at vi er verdige til straff. Skyldighet og straffverdighet er alle vegne det samme. Men her har kjærligheten båret straffen.

Å dyp av kjærlighet hos Gud, at han gir den forpinte samvittighet denne

forsikring at straffen er båret! For om Gud skulle ha gjort som de falske trøstere og ha sagt: «Fred, fred, fred, der er ingen vrede» - hvordan kunne da samvittigheten være trøstet? Den måtte jo finne Gud usann! For samvittighetens urokkelige vitnesbyrd er at vi er skyldige og til fulle fortjener straff, ja, at Gud nettopp er rettferdig når han straffer synd.

Men nå tar Gud nådens hensyn til samvittighetens trøst, og forsikrer og sier: Hør nå, min sjel. Du skal ikke gjøre vold på deg selv. Det er rett og sant når også du holder på at straffen må bæres. Men nå er den båret, og du skal i all evighet ikke tro at Gud straffer to ganger. Han vil aldri straffe din synd mer, for den er straffet på Jesus, din stedfortreder.

Det eneste han nå kan straffe, er at du ikke tror på ham; for ved vantro setter du deg utenfor Guds kjærlighet - og da er det bare helligheten som står tilbake for å

fortære deg (Heb 10:27).

Slik kjemper helligheten og kjærligheten om synderen, og kjærligheten oppfyller og fyllestgjør helligheten, så den kan erverve, kjøpe og eie synderen som sin. For ved Guds kjærlighet er vi kjøpt til Gud med Lammets blod (Åp 5: 9; 1 Pet 1:18f). Likevel, skal kjærligheten gå over helligheten, da er det bare fordi kjærligheten er sann. For så forskjellige og motstridende som hellighet og kjærlighet, vrede og nåde er, så forbindes og forenes og forlikes de ved sannhet.

Fordi Guds kjærlighet er sann i seg selv, derfor kan den i sannhet tilfredsstille og fyllestgjøre hans egen hellighet. Og fordi helligheten er sann, derfor kan den la seg tilfredsstille og fyllestgjøre av kjærligheten.

Fra boken *Forsonet med Gud*

FORSONING OG RETTFERDIGGJØRELSE

Av Nils Borge Teigen

«Å eie Guds fred er en dyrebar skatt». Den freden får vi fordi alt vårt ble tilregnet Kristus, og alt som er hans blir tilregnet oss. Det første kaller vi forsoningen, det andre rettferdiggjørelsen. Vi skal her se hvordan de to forholder seg til hverandre.

SONING I DET GAMLE TESTAMENTET

Én gang i året feirer jødene Jom Kippur. Det er den store forsoningsdagen da ypperstepresten gikk inn i det aller helligste og stenkete blod på nådestolen, også kalt soningslokket (3 Mos 16). På hebraisk kalles den kapporet som er hunkjønnsformen til kippur. I dette språket uttrykker hunkjønn ofte aktiviteten eller livet til hankjønnsordet. Med andre ord har vi nå kommet til det

stedet hvor soningsresultatet lever.

På hebraisk danner de ord av en grunnstamme på tre konsonanter og varierer med vokaler, forstavelser og endelser. Ordstammen kfr danner ord med flere betydninger. Noah fikk beskjed om å smøre (kfr) arken med bek, kofær (1Mos 6:14). Rim kalles kefar (2 Mos 16:14, Salme 147:16). Skattmester Mitredat talte opp tretti sølvbeger, kefare (Esra 1:10), en kefir overfalt Samson (Dom 14:5), og min elskede er for meg en blomsterklase av kofær (gresk kypros, Høys 1:14). Hva som er homonymer eller forgreninger av samme stamme, skal jeg ikke si for sikkert. For ordenes veier er uberegnelige.

«The Day of Atonement» malt av Jan van't Hoff, gospelimages.com

Men de aller fleste gangene blir begrepet brukt om å sone. Blant mennesker handler det om å stille vreden til f.eks. en konge (Ord 16:14) eller til Esau (1 Mos 32:20). Se også 2 Sam 21:3.

Slik er det også med vårt forhold til Gud. Når han vender sin vrede bort, kan han tilgi. Derfor blir ordet noen ganger oversatt med å tilgi (Salme 65:4, 78:38 og 79:9). Men han krever et offer. Derfor måtte Aron skynde seg å gjøre soning da Gud begynte å straffe folket som knurret (4 Mos 16:46).

Da den hellige Gud kom og ville bo blant et av jordens syndige og urene folk (2 Mos 29:45), påla han dem en mengde offerhandlinger så han kunne vende sin vrede bort fra dem. Han ville bo hos dem fordi han elsket dem, og fordi han ville gi verden en frelser gjennom dem, en som kunne sone og gjenopprette Adams fall. For ingen av ofringene kunne frelse oss fra syndens straff og herredømme. De var bare forbilder på ham som skulle komme. Hver morgen og hver kveld ble det ofret et lam i Herrens helligdom, men Jesus, Guds lam, han ofret seg selv og ble straffet én gang for alle verdens synder.

KRISTI SONINGSVERK

Det skjedde på den måten at Gud overgav ham i syndige menneskers hender og forlot ham der (Luk 24:7, Matt 27:46). Derfor, det han led, både på sitt legeme og i sin gudfryktige og følsomme samvittighet, det var det mennesker som hadde påført ham. Den lidelse og kval de gav ham, var nok til å sone alle våre synder. Blant disse var også vi. For vi er

av samme kaliber som dem og vil gjøre akkurat det samme når Gud ikke hindrer oss i å la synden få fritt løp.

Deretter handlet Gud med ham etter hans rettferdighet og reiste ham opp fra de døde så han kunne dele sin rettferdighet med oss. Dette kalles den objektive forsoningslære.

I oldkirken talte de mye om at Kristus ved sin død og oppstandelse vant over døden og djevelen og på den måten fridde oss fra deres fangenskap. Den svenske teologen Gustav Aulen kalte dette for den klassiske forsoningslæren. Men det betyr ikke at våre fedre forkastet hans stedfortredende straffelidelse. Både Ireneus, Justin Martyr, Tertullian, Athanasius og Augustin bygger Kristi seier på dette. Men Aulen selv tenkte annerledes. Ja, han mente faktisk at Paulus brøt med GT og innførte et nytt gudsbilde som fortrenget tanken om at Gud straffer synden.

For det er mange som tar anstøt av det. De beskylder GTs Gud for å være blodtørstig og hevngjerrig. Men er det noe han ikke er, så er det det. For han har ikke behag i den ugudeliges død, og han har gjort alt for å frelse oss. Ja, han sparte ikke en gang sin egen Sønn. For Gud er kjærlighet. Men det er en hellig kjærlighet som er brennende vrede på alt som ødelegger denne kjærligheten. Dermed blir det en spenning i Guds åpenbaring som kommer til uttrykk i det vi kaller lov og evangelium. Faderen og Sønnen er begge like vrede på synden, og de er begge av samme kjærlige vilje til å

frelse oss ved Sønnens stedfortredende lidelse. Når vi tror denne kjærlige vilje, da er vi helliget ved ofringen av Jesu Kristi legeme én gang for alle (Heb 10:10).

Men dersom vi forkaster Kristi stedfortredende straffelidelse, da forkaster vi også grunnlaget for syndenes forlatelse, frykten for Gud, frelseshistorien i GT og det herlige lys i lov og evangelium.

VÅR RETTFERDIGGJØRELSE

Både forsoning og rettferdiggjørelse handler om synd og skyld. Forsoningen besto i at våre synder ble tilregnet Kristus og sonet av ham. Derfor får vi også syndenes forlatelse når vi tror på ham. Dette kalles rettferdiggjørelsen og er altså det samme som syndenes forlatelse. Det er en domsavsigelse hvor Gud frikjenner oss fra alle våre synder, fører vår sak og sørger for at vi får alle våre rettigheter som Guds barn, kort sagt liv og salighet. Derfor er det så sant det Luther sier i sin katekisme, at hvor syndenes forlatelse er, der er liv og salighet.

Når vi tar imot budskapet om Kristi stedfortredende straffelidelse, virker det tre ting i oss, nemlig forskrekkelse, trøst og takknemlighet. Vi begynner å frykte Gud og blir forskrekket over vår synd. Det driver oss til Kristus og til å vokte oss for synden. Så skaper Den hellige ånd tillit til Gud i våre hjerter og trøster vår samvittighet med syndenes forlatelse. Denne freden gjør oss takknemlige og hengivne så vi lever etter hans vilje.

Når det gjelder rettferdiggjørelsen, kan vi havne i grøfta på to sider. Den første er

at vi setter likhetstegn mellom forsoning og rettferdiggjørelse. Da havner vi i det vi kaller verdensrettferdiggjørelse. For det er noen som vil gjøre nåden så stor og uavhengig av oss at de lærer at Gud erklærte hele verden rettferdig og tilga dem deres synder da Jesus hadde fullført sitt frelsesverk. Men da blir alt så utenfor oss at det blir upersonlig. For budskapet er ikke at vi for lengst er tilgitt, men at vi har en mann å komme til. Ja, når vi hører om ham, kommer han personlig til oss og gir oss syndenes forlatelse. På denne måten er Kristus blitt oss en nådestol ved troen (Rom 3:25). For når vi er hos den korsfestede og oppstandne Kristus, da er vi hos den levende nådestol i den sanne helligdom som ikke er gjort med hender (Heb 9:24).

Det er viktig å se forskjell på det Gud har gitt alle i forsoningen, og det han har gitt de troende i rettferdiggjørelsen. På grunn av Jesu fullførte frelsesverk kan Gud komme alle mennesker i møte med åpne armer (Jer 3:12-13). Men bare de som tar imot, blir omfavnet.

I den andre grøfta blander de inn helliggjørelsen (den daglige fornyelse) og ser på rettferdiggjørelsen som en prosess som skjer i oss. Visst er det en prosess, men det er ikke det Skriften kaller rettferdiggjørelse. Det fant jeg ut i min studietid. For da var det noen som sa at ordet om å rettferdiggjøre den ugudelige i Rom 4:5 betydde både å gjøre faktisk rettferdig og å tilregne. Det syntes jeg om. Men så foretok jeg en ransakelse i grunnteksten av begrepet rettferdiggjøre/-else og fant ingen inngangsnøkkel for å bruke det

om den nye naturen Gud gir oss i troen. Det blir kun brukt om domsavsigelsen og gjennomføringen av våre rettigheter. Og enda mindre aktuelt blir det da å bruke det om den fremadskridende helliggjørelsesprosessen.

En annen ting er at selve troen som griper Kristus, er en helt ny art og natur som Gud skaper i oss ved evangeliet. Derfor er troen i seg selv rettferdig. Men det kalles gjenfødelse. Derfor er det sant at Gud også gjør vår natur rettferdig når han gir oss troen. Men selve ordet rettferdiggjøre/-else har han reservert til syndenes forlatelse for at vi skal bli bevart i takknemlighet for denne vår daglige følgesvenn. Men andre avledninger av begrepet, f.eks. rettferdig og rettferdighet, blir også brukt om de

troendes liv og omvendelsens frukter (1 Mos 6:9, Matt 5:20).

Det er ikke alle som griper Kristi stedfortredende lidelse med sin forstand straks de kommer til troen. Det gjorde heller ikke disiplene. Men de elsket ham, hørte ham gjerne og tok vare på hans ord. Derfor kjentes han også ved dem som sine brødre og Guds barn (Joh 17:6-8) og åpnet deres øyne i sin tid. For han vil at vi skal se hemmeligheten i dette korsets anstøt og kjenne den freden det gir, så vi ikke vender oss til noe annet (1 Kor 1:18 og 23, Gal 3:1). Derfor lengtet han også så inderlig etter å ete påskemåltidet med dem før han led (Luk 22:15). •••

SYNDEFALLETS FØLGER

Av Per Bergene Holm

Syndefallet er historiens store katastrofe. Det er synden som er årsak til alt det onde i verden. Derfor taler også Gud så alvorlig om hva som vil skje dersom Adam synder og gjør imot Guds vilje. Da skal han visselig dø. Men Adam lød ikke Gud. Han gjorde imot Guds vilje og tok av det treet Gud hadde forbudt ham å ta av. Og dermed kom synden inn i verden og verdenshistoriens største katastrofe var et faktum.

Hvilke følger fikk syndefallet?

1. For det første førte synden til en reaksjon hos Gud. Synden forårsaket en reaksjon i Guds hjerte som endret Guds forhold til menneskene han hadde skapt.

Gud er hellig, sier Guds ord. Det vil si at Gud er skilt fra alt som er urent, alt som er syndig og ondt. Han er bare renhet, sannhet, hellig kjærlighet. Han er fullkommen. Gud kan ikke forenes med noe som er urent, syndig eller ondt. Gud er en fortærende ild, sier Skriften. Det vil si at alt som ikke er slik Gud selv er, like hellig, rent, sant og godt, det vil fortæres i Guds nærhet. Gud reagerer med vrede, dom og forbannelse mot synden og synderen.

Gud kunne ikke lenger ha samfunn med menneskene etter at de hadde syndet, han måtte drive dem bort fra seg. I det øyeblikket mennesket syndet mot Gud, kom det noe inn som skapte skilsmisse mellom Gud og mennesker: synden. «Deres misgjerninger skiller mellom dere og deres Gud» (Jes 59:2), sier Gud gjennom

profeten Jesaja. Synden skapte skille fordi Gud selv ikke kunne forlikes med den, men reagerer med vrede og forbannelse, fiendskap og dom over all synd.

Gud er en dommer over all synd, han vredes på synden og krever synderen til regnskap for all synd. Og straffen for synden er ikke noe mindre enn døden. Å være død betyr først og fremst å være skilt fra Gud, han som er livets kilde. Det er det samme som fortapelse og helvete, nemlig en tilværelse borte fra Gud, under hans dom og forbannelse.

Uten at synden tas bort, kan ikke Gud forlikes med menneskene igjen. Det finnes ingen toleranse mot synden i Guds hjerte. Guds nåde er ikke det samme som toleranse, at Gud ser bort fra synden og ikke bryr seg om den. Gud kan ikke tilgi og se bort fra synd som ikke er oppgjort, som ikke er sonet og betalt. For Gud er hellig og rettferdig.

Derfor kan ikke det skje noen forlikelse mellom Gud og mennesker uten at det kommer i stand en forsoning som innebærer at synden sones og gjøres opp.

2. Men syndefallet har også en annen følge. Synden forårsaket ikke bare en reaksjon i Guds hjerte, men synden gjorde også ubotelig skade i menneskets hjerte. Fra å være vendt til Gud i tro og kjærlighet, ble det vendt bort fra Gud. Fra å akte Gud som sin venn, begynte det å akte Gud som en fiende. Mennesket ble Guds fiende og

fikk en vilje som strider mot Gud og alt godt.

Selve menneskenaturen ble fordervet og forvendt. Kjødets attrå er fiendskap mot Gud (Rom 8:7; Rom 5:10). Du og jeg har av vår naturlige fødsel, som naturlige mennesker en lyst og trang som på det sterkeste strider mot Gud.

Dette har du og jeg vanskelig for å innse og innrømme. Vi kan nok godta at vi ikke helt lykkes i å elske Gud og det gode slik vi burde, men at vi er onde og har vår lyst i det som er ondt, at vi er fiender av Gud og alt godt – nei, det blir for mørkt og pessimistisk. Men slik taler Guds ord om

oss. Det er sannheten om oss.

Vi har verken vilje eller evne til å leve med Gud, vi har verken lyst eller trang, men er fiendsk til alt som kommer fra Gud.

Derfor taler Guds ord til oss om at vi må bli omvendt. Hvis det ikke skjer en sinnsforandring hos deg og meg, så forblir vi bortvendt fra Gud, vi forblir stående som Guds fiender.

Derfor trenger vi omvendelse, vi trenger sinnsforandring. Vi kan ikke forbli i vårt fiendskap mot Gud, men våre hjerter må vendes om til Gud, skal vi bli frelst. •••

FORLIKELSEN I KRISTUS OG FORLIKELSEN I VÅRE HJERTER

Av Per Bergene Holm

Slik syndefallet førte med seg et dobbelt fiendskap mellom Gud og mennesket, er det også behov for en dobbel forlikelse for at forholdet mellom Gud og mennesker skal bli godt.

1. For det første skapte synden skilsmisse mellom oss og Gud. Gud er hellig og en fortærende ild mot all synd. Det er ditt og mitt alvorligste problem. Vi kan frykte så mangt, for krig og ulykke, sykdom og nød, men Skriften sier at dette ikke er noe vi behøver å frykte sammenlignet med det å falle i den levende Guds hender. Han kan ikke bare slå legemet i hjel, men han kan også deretter kaste i helvetet!

Vi skal en dag stå for Gud, Den allmektige, himmelens og jordens skaper.

Han ser alt og vet alt, hans øyne er som ildsluer, for ham er alt nakent og bart. Han gjennomskuer hykleri og øyentjeneste, han ser inn til ditt hjertes innerste. Og han har lyst til sannhet der inne. For han kan ikke forlikes med synd, han kan ikke gå på akkord med halvheter og løgn, med svik og ufullkommenhet. Hvordan skal det gå når alt åpenbares, også det som her i tiden er skjult for alle andre, men som er åpenbart for ham?

Ja, det er grunn til å frykte når vi ser inn i vårt eget hjerte, når vi ser på vårt eget liv. Det er så mye der som vitner mot oss. Hvordan skal vi kunne møte Gud?

Da forkynner Skriften oss et veldig budskap. Gud har selv blitt menneske, han

var i Kristus og forlikte verden med seg selv. I kraft av Jesu soningsdød på korset er det skapt forlikelse hos Gud, det som stenger meg ute fra samfunn med Gud er tatt bort.

Det som vi med all vår iver aldri kan nå fram til, å forlikes med Gud, det har Gud selv gjort. Han har forlikt oss med seg selv ved Kristus. «Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser» (2 Kor 5:19a).

Gud forlikte i Kristus verden med seg selv. Og verden er ikke bare de fromme og gudfryktige, men det er alle mennesker, hele den syndige, gudfiendtlige og fortapte menneskeslekt.

Da Jesus ved Jordan lot seg døpe med synderes dåp, innebar det at han bekjente all verdens synd som sin. Han gikk inn under all synd som var gjort like fra Adams synd og til det siste mennesket som skal leve på denne jord. Han tok på seg verdens synd. Jesus tok på seg å møte Gud, å møte den hellige og allmektige Gud i sin hellighets vrede og dom over synden, i alle menneskers sted, i ditt sted og i mitt sted. Han skulle skape forlikelse, forsoning verden med Gud.

Vi forstår ikke hva det innebar, men Jesus forsto det. Han svettet i angst, hans sjel var forferdet, han ba med sterkt skrik og tårer, for han visste at å forlike den syndige verden med Gud var umulig uten soning, synden måtte få sin dom. Og dommen var døden, forbannelse bort fra Gud. Jesus måtte smake fortapelsens gru.

Gud kunne ikke forlikes uten oppgjør, uten at synden fikk sin dom, uten full og hel soning. Derfor måtte Jesus dø. «Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham» (Jes 53:6). Oss alle! Her er ingen unntatt, heller ikke du, hvor skitten og syndig og heslig du er. Jesus «er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens» (1 Joh 2:2).

Verden er forlikt med Gud, verdens synder er sonet. Gud er en forsonet Gud. Han trenger ikke lenger til forlikelse, for han er forlikt. Du kommer for seint med alt ditt strev for å forsoning Gud, for å gjøre ham til lags. Han er fullkomment forlikt ved Jesu død. Alt som skapte skilsmisse er tatt bort, forhenget er borte, himlen er åpen.

Himlen er åpen over deg! Og fordi den er åpen over deg, kan Gud innby og si:

- Kom, for alt er ferdig!

«Evangeliet taler ikke om noe som skal skje, men om noe som er skjedd» (Rosenius). Gud er forsonet, synden er utslettet, skyldbrevet er utslettet og tatt bort (Kol 2:14).

I kraft av forsoningen er det intet hinder i Guds hjerte for at han kan ha samfunn med syndere – hvor ille og urene de enn er. I kraft av Jesu forsoning kan Gud vende seg mot hele verden med åpne armer og innby til syndenes forlatelse og evig liv. Han har fått oppgjør for alle våre synder, og syndenes forlatelse ligger ferdig for hver og en som omvender seg og tror evangeliet.

La det altså stå klart: Gud er en forsonet Gud, himmelen er nå åpen! Det er ikke noe du skal gjøre for å åpne Guds hjerte

eller for at du skal bli verdig Guds nåde. Nei, Guds nåde er fri og uforskyldt, og den rekker og innbyr Gud deg til før du har gjort noe som helst.

2. Hvorfor blir så ikke alle frelst? Det skyldes ikke Gud! Gud vil at alle skal bli frelst og hans hjerte er som en åpen favn mot hver forvillet synder.

Men det skyldes den andre følgen av syndefallet, fiendskapet i våre hjerter. Det skjedde ingen forandring i menneskehjertet ved Jesu død på korset. Vi er fortsatt fiender av sinnelag, født med ryggen mot Gud, og vil av vår natur ikke ha noe med Gud å gjøre.

Så selv om Gud er forsonet og åpner sitt hjerte for synderen, så er synderens hjerte fortsatt like stengt for Gud. Derfor må Gud også åpne synderens hjerte for sin nåde. Det er Den hellige ånds gjerning, det er det Skriften kaller omvendelse og tro.

For Gud frelser oss ikke som stakk eller stein. Han vil ha personlig samfunn med oss. Han vil skape trang til samfunn med seg, binde mennesker til seg gjennom fri kjærlighet og lyst.

Gud vil ikke ha en himmel befolket av vrang og uvillige mennesker, som helst ville levd for seg selv og som bare ved tvang kan ledes til det gode. Nei, Gud vil ha en himmel befolket av frelste syndere som elsker Ham for hans kjærlighet og nåde, som av hjertet vil høre Herren til og leve med ham i glede, takk og lovsang.

Derfor er det slik at Gud kaller på mennesket, han innbyr det gjennom

evangeliet, truer og forskrekker det gjennom lovens trussel om dom og forbannelse utenfor Jesus og frelsen i ham. Han lar ikke noe være uprøvd. Han vil skape behov for frelse og trang til samfunn med seg.

Hadde du og jeg av naturen elsket og trodd Gud, så hadde det ikke vært behov for omvendelse. Men du og jeg vil ikke ha med Gud å gjøre, vi vil leve uten Gud, vi vil følge vårt eget onde hjerte, vår egen tanke og lyst. Da hjelper det oss ikke om alt er ferdig, om syndenes forlatelse og evig liv rekkes oss for intet, dersom vi ikke vender om og tar imot frelsen og begynner å leve livet i samfunn med Gud.

Gud må skape noe nytt i vårt hjerte for at vi skal kunne leve med ham i tro og kjærlighet. Det er dette som menes med sinnsforandring og omvendelse. Får ikke Gud ved sitt Ord og sin Ånd gjøre denne gjerning i vårt hjerte, så kommer vi ikke til ham, så unndrar vi oss hans nåde og frelse og går evig fortapt.

Men hvordan går dette til? Her er du og jeg aldeles hjelpeløst avhengige av Gud. Han må selv omvende oss, skal vi bli omvendt. Vi kan verken skape tro eller tillit til Jesus, villighet eller lydighet, kjærlighet eller visshet. Det er en Guds gjerning fra først til sist.

Det finnes overhodet ikke stoff i oss til noe av dette. Vi mangler enhver evne til å tro og lyde Gud, elske og følge ham. Vi må bli født på ny, dvs at noe aldeles nytt må skapes i oss.

Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller

kraft kan tro på Jesus Kristus eller komme til ham, min Herre. Men Den hellige ånd har kalt meg ved evangeliet, opplyst meg med sine gaver, helliggjort meg og holdt meg fast i den sanne tro (Luther).

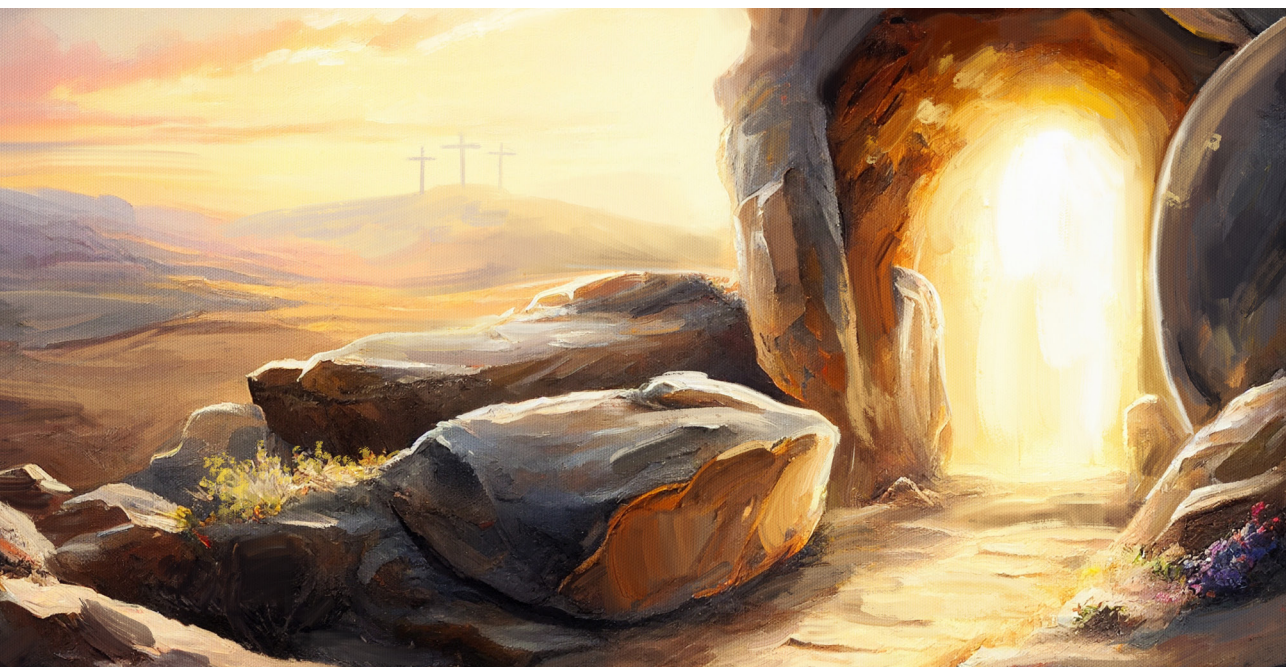
Å tro på Jesus og følge ham er altså ikke noe vi kan eller skal få til. Vi kan nok lære oss evangeliet rent teoretisk, vi kan nok legge oss til en viss livsstil, følge visse kristelige leveregler. Men det er ikke det samme som omvendelse og tro. Nei, for det er noe som vi ikke kan ut fra oss selv, det er noe Gud må skape ved sitt ord og sin Ånd.

«Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt. Men alt dette er av Gud, han som forlikte oss med seg selv ved Kristus og ga oss forlikelsens tjeneste» (2 Kor 5:17f).

Derfor er det så viktig at vi hører Guds ord, at vi leser det, for det er gjennom sitt Ord Gud åpenbarer vår fortapthet, omvender oss, skaper troen og oppholder oss i tro og tillit til Jesus.

Forkynnelsen av evangeliet har to hensikter: Å forkynne for menneskene at Gud er forlikt, og dernest skape forlikelse i menneskenes hjerter. Men først må menneskene ved lovens ord vekkes opp til erkjennelse av sitt forderv og sitt fiendskap, slik at menneskene kan komme til en sann erkjennelse av sin fortapthet og få behov for Guds nåde i Kristus. Lovens forkynnelsen tar også fra mennesket enhver trøst til seg selv og sine egne forsøk på å forlike seg med Gud, lukker menneskets munn (Rom 3:19).

Og der behovet for frelsen i Kristus er skapt i menneskehjertet, der lyder det: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull. Dersom dere er villige og hører, skal dere ete landets gode ting. Men er dere uvillige og gjenstridige, skal dere bli fortært av sverdet. For Herrens munn har talt» (Jes 1:18). •••

DET NÅDEHUNGRIGE HJERTET

Av biskop J. C. Heuch

Rasjonalismens etikk setter seg som formål å bringe menneskene til å avlegge sine synder uten å tenke på å forandre hjertelivet fra grunnen av. I sin hele forkynnelse er dette langt greiere enn den kristelige. Alt sammen går jo kun ut på dette: Når du ser en feil, skal du angre den, opphøre med den, be om forlatelse og heretter strebe etter å gjøre Guds vilje. Derfor trengs ikke her en forkynnelse av hvordan hjertet gjennom bot, omvendelse og tro blir skikket til å motta syndsforlatende og gjenfødende nåde. Derfor blir for (NN) alle de opplevelser og erfaringer som personlig kristenliv alene kommer av – oppvekkelse, omvendelse, tro, rettfærdiggjørelse, gjenfødelse, helliggjørelse – alt sammen kun navnelapper på gamle teologiske formulærer som denne tids mennesker ikke lenger forstår og derfor bør spares for.

Det kan neppe gis noe større bevis for hvor fjernt den etiske forkynnelse som nå kreves står borte fra kristendommen enn dette: Alt som dels danner grunnvollen, dels er selve livsnerven i det kristelige trosliv, regnes som teologisk skrammel. Og dette bør følgelig, som den øvrige ortodokse dogmatikk, helst henlegges på mørkeloftet.

Imidlertid skal det ikke nektes for at det ligger farer i den evangeliske forkynnelse av nåden som frelsens og gudslivets eneste årsak, når denne forkynnelsen i alle deler ikke nøyaktig følger Skriftens lære. Faren er ikke den at man må vokte seg for å gjøre nåden altfor stor. Guds nåde er

sannelig ikke som et kraftig, men giftig legemiddel, som kun må inntas dråpevis, fordi det utvilsomt vil føre til døden hvis man drikker det i store skåler for å slukke sin tørst. Nei, nåden er like umåelig som avstanden mellom himmel og helvete, som Kristus utfylte med sin kjærlighet, den kjærlighet han vant oss nåden med. Derfor skal det her ganske riktig sies til enhver synder: «Vil du ha nåde, så er det nåde for deg å få!»

Men det som ofte glemmes er å legge det rette ettertrykk på hva det er å ville ha nåde, at det vil kun den som attrår å kjenne dens virkning til fornyelse og helliggjørelse likeså vel som til syndsforlatelse. Den som er tørst lar seg ikke nøye med å tale om og beundre den kraftige drikken som rekket ham, men med takk og pris setter han skålen for munnen og tømmer den til siste dråpe. Da sier han: «Å, hvor den drikken gjorde meg godt, så frisk jeg ble ved den!» Her har visselig ofte den evangeliske forkynnelse feilet. Hvis man derfor kun hadde advart mot å glemme at nåden må og også alltid vil bli tilegnet av det virkelig nådehungrige hjertet, samt fremhevet nødvendigheten av å vise hvordan det i livsførselen kommer til å vise seg, at den virkelig er tilegnet, så ville det kun være godt.

Et avsnitt i kapitlet
Den kirkelige situasjon i boken *Svar*

KRISTI KORS - LIVETS TRE

Av Vladimir Moser

Da Jesus ble forklaret for sine tre disipler oppe på det høye fjellet, lød Faderens røst fra skyen. Han sa om Jesus: «Hør ham».

Nå skulle Guds Sønn inn i sin lidelse og død. Han skulle gi sitt blod for oss. Det er viktig for oss å huske og tro at denne Jesus, som den gamle trosbekjennelsen sier, er: «Lys av lys, sann Gud av sann Gud». Det er viktig for oss å høre hans ord og spesielt de siste ordene som han sier fra korset: «Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forlatt meg... Far! I dine hender overgir jeg min ånd».

Vi skal lese teksten fra apostelen Paulus' brev til Romerne 5:12-19:

Derfor, likesom synden kom inn i verden ved ett menneske, og døden på grunn av synden, og døden slik trengte gjennom til alle mennesker, fordi de syndet alle –

for vel var det synd i verden før loven kom, men der det ikke er noen lov, blir synden ikke tilregnet.

Likevel hersket døden fra Adam til Moses, også over dem som ikke hadde syndet ved et lovbrudd, slik som Adam – han som er et forbilde på den som skulle komme.

Men med nådegaven er det ikke som med fallet. For er de mange døde på grunn av den enes fall, så er mye mer Guds nåde og nådens gave i det ene mennesket Jesus Kristus, blitt overmåte rik for de mange.

Og med gaven er det ikke som da den ene syndet. For dommen kom etter den enes synd og ble til fordømmelse, men nådegaven kom etter manges overtredelser og ble til frifinnelse.

For om døden kom til å herske ved den ene, fordi denne ene falt, hvor mye mer skal da de som mottar nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom, leve og herske ved

den ene, Jesus Kristus.

Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker.

For likesom de mange ble stilt fram som syndere ved det ene menneskets ulydighet, så skal også de mange stilles fram som rettferdige ved den enes lydighet.

Apostelen Paulus taler om Adam og Jesus Kristus. Adam nektet å lytte til sin Skaper. Han fikk ett eneste bud fra Gud: ikke å spise av treet til kunnskap om godt og ondt. Men han falt for fristelsen, falt i synd og ble utstøtt fra paradiset. Som et resultat av Adams synd kom døden til å herske over oss alle.

Jesus overvant enhver fristelse han ble utsatt for. I ørkenen møtte Guds sønn djevelens fristelse med å sitere Guds Ord: «Det står skrevet: Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn [...] Det står skrevet: Du skal ikke friste Herren din Gud [...] Det står skrevet: Herren din Gud skal du tilbe og ham alene skal du tjene.»

Hvordan er det med oss? Hva gjør vi når vi møter fristelser i våre liv? Hvis vi er ærlige, må vi erkjenne at vi ikke alltid kommer seirende ut av kampen mot fristelsene. De tar ofte makten over oss. Vi blir som den syndige Adam, ikke Kristus. I likhet med Adam kan vi ikke oppfylle et eneste bud. Vi elsker ikke Gud av hele vårt hjerte, av hele vår sjel og av hele vårt sinn og vår neste som oss selv. Hvis vi hadde elsket Gud av hele vårt hjerte, ville vi dø av lykke og glede i

samme minutt.

Men vi gir etter for fristelsen. Som et resultat har synden og dens konsekvens, døden, makt over oss. Den gamle synderen Adam bor fortsatt i hver av oss: «Det som er født av kjødet, er kjød» (Joh 3:6). Det timelige og dødelige kan bare føde det som er likt seg selv og ingenting annet. Vi arver alle Adams synd. Til dette legger vi våre egne synder som vi begår gjennom livet, og vår situasjon blir håpløs, med mindre... med mindre vi begynner å lete etter hjelp og utfrielse fra synd og død i Jesus Kristus: «Søk Herren, så skal dere leve» (Amos 5:6).

Å være i samfunn med Kristus og ikke med Adam er livsviktig for oss. Jesus sier: «Jeg er vintreet, dere er grenene» (Joh 15:5). Grenene er knyttet til vintreet. Kristus er opphavet til betegnelsen kristne.

Adam og Evas ønske om å være «som gud» førte dem til synd, utstøtelse fra paradiset og til slutt døden. Jesus Kristus er fullkommen i sin lydighet mot vår himmelske Fader:

«For jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for å gjøre min vilje, men for å gjøre hans vilje som har sendt meg» (Joh 6:38). Jesus led døden for å befri oss fra den, slik at vi kan slippe å frykte for den.

Jesus og hans lydighet gir oss liv og rettferdighet for Gud: «Altså, likesom én manns overtredelse ble til fordømmelse for alle mennesker, slik blir også én manns rettferdige gjerning til livsens rettferdiggjørelse for alle mennesker. For likesom de mange ble stilt fram som syndere ved det ene menneskets ulydighet, så skal også de mange stilles fram som rettferdige ved den enes lydighet» (Rom 5:18-19).

På korset fullførte Jesus Faderens vilje.

Jesus frelste alle som tror på ham fra synd og død. For deg og meg er Kristi kors livets tre. Kvinnens ætt, som Gud talte om til Adam og Eva, er vår guddommelige Frelser Jesus Kristus. Syndenes forlatelse, rettferdiggjørelse, dette livets velsignelser og alt godt i livet kommer til oss gjennom Kristus, med Kristus og i Kristus. Adam og Eva prøvde å skjule sin skam under bladene, som de selv samlet fra trærne. Det var deres egen rettferdighet.

I stedet for å gjemme seg for Gud, burde de ha bekjent sin synd og bedt om tilgivelse. Vi har den beste kledningen. Den skinner blendende med sin overjordiske renhet. Gud har gitt oss disse klærne. Gud har kledd oss i Kristi fullkomne rettferdighets klær. Kristi rettferdighet er det eneste plagget som skjuler vår skyld for Gud og frelser oss fra Guds vrede.

Ikledd Kristi rettferdighet venter vi på at han skal komme igjen. Vi kan se på fremtiden med håp, og vi kan sammen med apostelen Paulus utbryte: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier? ... Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!» (1 Kor 15:55,57). Du har en dyrebar gave fra Gud, evig liv. Dette livet er ikke gitt deg som noe du skal motta en gang i framtiden, men allerede her og nå har du dette livet ved troen på Jesus, og det vil vare i all evighet.

«For om døden kom til å herske ved den ene, fordi denne ene falt, hvor mye mer skal da de som mottar nådens og rettferdighetsgavens overstrømmende rikdom, leve og herske ved den ene, Jesus Kristus» (Rom 5:17).

I vår Guds og Frelseres Jesu Kristi navn. Amen. •••

MITT EGET KORS

Av Fredrik Wisløff

«Og den som ikke tar sitt kors opp og følger etter meg, er meg ikke verd» (Matt 10:38). Iblant møter man denne tanken: Skal Jesus bære sitt kors alene? Hvem vil i dag være Simon fra Kyréne?

Forsoningens kors måtte Jesus bære alene. I forsoningsverket kan ikke noe menneske hjelpe til. Selv Simon som bar Jesu kors det siste veistykket til Golgata, har ingen fortjeneste av Jesu frelsesverk, like så lite som de som spikret ham til korset. Først når en sjel får se dette, at i frelsesverket kan jeg ikke hjelpe ham, for her er min hjelp bare et hinder, her gjelder det bare å tro og takke, først da får en smake forsoningens nåde og korsets kraft. Nei, Jesu kors kan ingen bære!

Likevel har også vi vårt kors som Gud legger på våre skuldre, og som vi må ta opp og bære (Matt 10:38).

Med kors kan man mene alt som blir lagt i vår vei og som krysser våre egne ønsker og vilje. Ingen kan nekte for at dette er et kors: Når en blind famler seg fram i mørket, når en vanfør heiser seg fram på krykkene sine, når en syk ligger på sitt leie måned etter måned, når en daglig lider under brutale eller vrangt mennesker, når en år etter år sleper seg gjennom livet med en tung gjeldsbyrde, eller uten noen dag å vite med sikkerhet om en får mat i morgen og mye, mye annet.

Alt dette er kors, tunge og byrdefulle kors. Det er nok bare de som selv er under denne

korsbyrden som vet hvor tungt dette korset er. Men det er en til som vet det: Jesus, for hans kors er så grenseløst mye tyngre enn det tyngste korset som noen gang er lagt på menneskeskuldre.

I dag vender han seg mot alle disse lidelsens korsbærere, også til alle dem som bærer sitt kors skjult, så ikke noe menneske vet om det, de som aldri klager eller sukker – han vender seg mot alle og viser dem sitt kors. Om du får se det, vil han gi deg kraft til å bære ditt eget kors. Han som har lettet tyngden av korset ditt inntil i dag, og hjulpet deg til å bære det, han vil hjelpe deg så lenge der finnes den minste lille flis av et kors på skuldrene dine.

Det er likevel ikke sikkert korset ditt blir lettere etter denne dag, men jo tyngre det blir, dess større kraft får du, og til sist dess herligere forløsning. Ved å få øye på hans tunge kors, blir ditt eget så lite, og da lærer du å bære det med det rette sinn, for uten det rette sinn blir ikke korset det som det i kjærlighet var sendt til.

Vi kan særlig tale om korset når vi tenker på det vi gjør og det vi bærer for Jesu skyld. Jesus beskriver korset vårt slik: «Den som vil følge etter meg, må fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg» (Mark 8:34).

Korset er å fornekte seg selv! Si nei til det som gleder en selv, til det som er ens interesse og lyst, fordi en vet at denne forsakelsen vil gagne andre. Korset er å innrette sitt liv for andre og ikke for seg

selv. Og det ikke bare en gang for alle, men om igjen i hverdagens småting og de daglige små valg. Han må «hver dag ta sitt kors opp», sier Jesus. Ikke noe offer er for stort når det gjelder hans rike. Ikke noe liv er for verdifullt til å ofres på selvlivets alter. Også her gjelder det: Får vi først øye på ham som går foran med sitt tunge kors, er det lille vi selv bærer på, ikke verd å kalles et kors.

Hold aldri et offer tilbake om du kan bringe det. La aldri en god gjerning være ugjort om du kan gjøre den. La aldri et vennlig ord være usagt om du kan si det. Det gode du gjør, skal du aldri angre på, aller minst om det koster deg noe, men den som vil berge sitt liv, skal miste det.

Men glem ikke disse ordene: «For min skyld.» Av alle de glass med kaldt vann som er rakt på denne jord (Matt 10:42), er

det bare noen få som skal belønnes av ham. Kanskje bare ett blant tusen. For det er bare det som er gjort i Jesu navn, for hans skyld og med hans sinn, som har verdi i Guds øyne. Alle verdens sosiale gjøremål og alle våre egne gode gjerninger kommer til å forsvinne den dagen de blir sett fra dette synspunktet, når de settes under Guds øynes skarpe lys!

Det vi trodde var et kristenkors, og som vi mente vi bar etter ham, var selvlaget, og han var ikke engang med. Vi må aldri tro at vårt eget kors frelser oss, om det ser aldri så vakkert eller tungt ut. Først blir jeg frelst ved hans kors, så skal jeg i takk for at han bar det tyngste av alle kors, også mitt, med glede følge i hans fotspor og med fryd bære det lille korset han legger på skuldrene mine.

Fra boken *Med ham til Golgata*

IKKE SOM JEG VIL, MEN SOM DU VIL

Av Øivind Andersen

LES MARKUS 14:37-42

Nå ble Jesus grepet av en forferdelig dødsangst, - en gru og en redsel som ikke noe menneske kan forstå. Inderlig bad han til sin Far i himmelen. Fantet det noen mulighet, måtte han få slippe det han nå stod overfor. Men han føyde til: «... ikke som jeg vil, men som du vil.»

Vi får inntrykk av Jesu sterke angst ved å lese Hebreerne 5:7: «Han har i sitt kjøds dager, med sterkt skrik og tårer, båret fram bønner til ham som kunne frelse ham fra døden. Og han ble bønnhørt for sin guds frykt.»

Hvor tung denne stunden var for Jesus, kan vi ikke sette oss inn i. Men da timen var gått, og Jesus kom tilbake til disiplene, fant han dem sovende. Da sa han til dem: «Våk og be, for at dere ikke skal komme i fristelse!»

Så gikk Jesus bort og bad en gang til. Denne gangen var angsten enda sterkere. Den var så stor at en engel fra himmelen viste seg for Jesus og styrket ham. «Svetten hans ble som blodsdråper som falt ned på jorden.» Jesus gikk igjen tilbake til disiplene. Også denne gangen fant han dem sovende.

Hvorfor hadde Jesus slik angst? Det ligger nært å tenke på at han grudde seg for det som nå ville komme. Jesus visste om den ubeskrivelige torturen som lå foran barn. Men likevel, det var kanskje ikke den legemlige torturen som var den egentlige årsak til Jesu sterke angst.

Saken er at Jesus skulle gjennomgå selve fortapelsens gru. Han skulle smake døden, sier Guds ord. Han skulle inn i det som er det forferdeligste av alt, å komme inn i

selve fortapelsen og oppleve Guds dom over synden. Denne dommen er så forferdelig og grusom at vi umulig kan sette oss inn i det.

For tredje gang kom Jesus tilbake til disiplene. Saken var avgjort. Timen var kommet da Menneskesønnen skulle overgis i syndernes hender. Jesus måtte gå inn i lidelsen og ta dommen og straffen som tilkom oss mennesker på grunn av vår synd.

«Denne kalk» som Faderen hadde gitt ham, og som han måtte drikke, var han villig til å «svelge» til siste dråpe for å frelse oss.

Da Jesus kom inn i dommen og straffen som vi mennesker hadde pådratt oss, og som vi hadde fortjent, var det en syndfri og fullkommen som tok dette på seg. Jesus var fullkommen og rettferdig etter loven (...)

Han var det mennesket som hadde rett til å leve som Gud hadde lovet den som holder loven. Jesus hadde rett til all den Guds velsignelse, som Gud hadde tilsagt dem som var fullkomne etter loven. Og da Jesus, fullkommen som han var, kom inn i dommen og straffen som vi hadde fortjent, kunne ikke dommen og straffen holde på han. Jesus seiret over selve fortapelsens gru, og derfor reiste Gud ham opp fra de døde.

Denne seieren var egentlig vunnet allerede etter det Jesus hadde opplevd i Getsemane. Men det kunne ikke fritta ham fra at han også måtte gå inn under dommen og straffen for vår skyld og smake døden. Og se, denne hans seier og velsignelse er vår når vi får ta imot Jesus i tro. Menneske, fryd deg!

Utdrag fra boken *Se vi går opp til Jerusalem*

HERREN SKAL OPPFYLLE SINE ORD - JOSVA 23

Av Martin Fjære

Da «Josva var blitt gammel og langt opp i årene!» (v. 1b). Vi tegner i korte trekk opp et oversiktsbilde av Josvas liv:

Han ble født i Egypt hvor barne- og ungdomsårene var i slavekår. Omsider utfridd sammen med sitt folk ved Herrens landeplager og til sist påskelammets blod som vernet dem fra dødsengelen.

«Blodet på de hus hvor dere er, skal være til et tegn for dere. Når jeg ser blodet, vil jeg gå dere forbi. Intet dødelig slag skal ramme dere når jeg slår landet Egypt» (2 Mos 12:13).

Han var med i den store fortvilelsen da de sto med egypterhæren bak seg og Rødehavet foran. Havet åpnet seg foran dem, de vandret tørreskodd igjennom med vannet som en vegg på hver side, inntil det klappet sammen over Faraos og hans hær. Josva var da minst 40 år gammel.

Han fikk oppleve den første morgenen da mannaen ligger som hvit rim utover marken, og de kan sanke inn det de trenger. Mannaen tok ikke slutt så lenge ørkenvandringen varte. Når akutt vannmangel melder seg, får han være vitne til at klippen som blir slått av Mose stav, gir mer enn nok vann til hele folket.

Første gang vi hører Josvas navn nevnt, er når Amalek kommer for å stride mot Israel. Da sitter Moses på en utkikkshaug med hendene løftet mot himmelen. Aron og Hur støtter Mose hender så de ikke skal synke, for da taper Israel. Josva er den som leder soldatene ute på slagmarken.

I to års tid vandret han sammen med folket, først til Sinai hvor de oppholdt seg en god stund. Da er Josva med Moses opp på fjellet og Gud gir steintavlene med de ti bud. Siden vandret de videre mot grensen til det lovede landet.

På grensen til Kanaan utpekes han og blir en av de tolv speiderne som skulle utspeide landet. Han opplevde hvordan ti av speiderne tok motet fra folket ved å vende deres oppmerksomhet bort fra Guds løfter og over på de meget sterke fiendene inne i landet. Det hjalp ikke hva han eller Kaleb sa. Folket ville steine dem. I fortvilelse over de mektige fiendene, var de som døde for Guds løfter.

Speideren Josva er mellom førti og femti år og tilbringer de neste førti år av sitt liv som «ørkenvandrer», sammen med folket. Tror du bitterheten kan ha vært en fare for både Josva og Kaleb? Hva var det vi sa dere da vi hadde utspeidet landet? Hvordan tror du det var for Moses å bevare tålmodigheten med dette folket? Om Moses står det: «Han valgte heller å lide ondt sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden» (Heb 11:25).

Det samme ser vi hos Josva i alle disse ørken-årene. De møtte mye vondt og vanskelig fra forskjellige fiender, men mest ifra sitt eget folk, Guds folk. Synes du kanskje at mange år av ditt liv har gått med i vanskelige relasjoner og utakknemlige oppgaver midt iblant Guds folk? Tenk på Josva, Kaleb, Moses og ikke minst Jesus!

Josva ser Guds ord gå i oppfyllelse når hele

den gamle slekten dør ut, og den nye slekten føres inn i Kanaan. De som foraktet Guds løfter kom ikke inn.

Det er også verdt å merke seg at det ikke var Moses, lovens representant, som skulle føre folket inn, men Josva. Josva er den hebraiske formen for det greske navnet Jesus. Både Josva og Jesus betyr «Herrens frelse» eller «Herren frelser».

Dermed er vi inne i de siste 25 år av Josvas liv. Perioden hvor de går inn i landet. Josva-boken har fortalt oss mye om disse årene, og den gamle lederen er nå over hundre år.

Gud hadde oppfylt sitt ord og vil fortsatt gjøre det. Hva betyr det? Jo, Gud har drevet fiendene ut for dem og vil også drive ut dem som fortsatt er igjen (V.3, 5, 8-10). Tenk hva de hadde vært vitne til: «En mann av deres menn drev tusen på flukt, for det var Herren deres Gud som kjempet for dere» Men de

hadde også erfart at mennene i den lille byen Ai drev dem på flukt og hogg ned Israels soldater. I begge tilfeller oppfylte Herren sitt ord!

«Ta dere da nøye i akt, så sant dere har livet kjær! Og elsk Herren deres Gud» (Jos 23:11).

De tider hvor det var sannhet i gudsforholdet og de levde i den stadige renselsen hos Herren, var ingen fiende stor nok eller listig nok til å slå dem. Men der hvor Akan tok av det bannlyste, ble det til tap og nederlag overfor en svak fiende.

Der hvor den onde og innflytelsesrike profeten Bileam ikke fikk frem annet enn velsignelsesord mot Israel, brøt Gud selv inn i Israel med en veldig pest da de moabittiske kvinnene lokket med seg Israels menn til et liv i synd. Josva har flere ganger sett det på nært hold.

Slik han har sett Gud åpenbare seg på dette folket, slik er Gud. Problemet er ikke bare at fienden tidvis fikk overtaket, men at de fikk Gud mot seg. Det vil også være tilfelle for fremtiden! «Ta dere da nøye i akt, så sant dere har livet kjær! Og elsk Herren deres Gud.»

På Golgata kjempet Jesus i fornedrelse og spott. Djevelen benyttet både de som regnet seg som hans fiender og de som var hans venner: anslag på anslag for å få ham bort fra Faderens vilje og frelsesplan. Vennene kan ikke våke, vennene flykter og Peter fornektet. De skriftlærde håner og ypperstepresten feller sin religiøse dom. Romerne piner, plager og spotter.

Jesus bærer synden og mottar dens lønn: døden. Også Faderen forlater ham, støter ham bort, overlater ham til syndens og synderens fortjente straff. Han må smake den lidelse det er å ha Faderen imot seg som en brennende, fortærende ild.

Ingen fiende fikk seire. Han sto løpet ut! Guds vredes rettferdige reaksjon over våre synder knuste og drepte synden og skylden. Jesus holdt ut til det var fullbrakt.

Denne seier kan ingen fiende stå seg imot. Denne seier er Guds seier over våre synder ved Jesus Kristus. De mektigste syndelyster og begjær ble båret og beseiret av ham som selv var ren og gudvelbehagelig. De snedigste og mest forlokkende synder og den ureine åndsmakt bakenfor tapte, idet han som var rein og hellig for Gud, tok det med seg til Golgata kors uten å synde. Fienden sto maktesløs igjen med det store tapet: Gud er forsonet, synden er sonet og lovens skyldbrev er utslettet!

Når dette fullbrakte frelsesverk anvendes

i et menneskes liv, taper den mektigste av alle fiender, djevelen. Men enda større; du har Gud med deg og ikke mot deg. Du har Immanuel. Her har du den åndelige virkeliggjørelsen av en enkelt mann som driver tusen fiender på flukt.

Ja, en enkelt mann som endatil møtte Gud med ditt totale tap overfor synden. Det er den eneste seier som duger. Det er den eneste seier du skal rose deg av og anvende i ditt eget liv. Du har ingen egen seier, men hans seier:

«De har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet. Og de hadde ikke sitt liv kjær, like til døden» (Åp 12:11).

Klynger du deg til denne seieren, kan du på lik linje med David ikke beseires av Goliat. Stoler du på tidligere seiere Gud har gitt deg, så du forvrenger det til at det delvis er din fortjeneste, vil du som David ikke engang tåle synet av en vakker kvinne. Guds pakt i Jesus Kristus er seieren som virker videre seier. I samfunn og «svogerskap» med kjødet og verden overgir en seg til fienden og taper, men det største tap er allikevel å få Gud imot seg!

La oss feste blikket på Jesu seier, det er en seier for oss på alle måter! En seier vi skal bruke i den daglige omvendelsen fra synden og kjødet.

«Se, jeg går snart all jordens vei! Så skal dere da av hele deres hjerte og av hele deres sjel kjenne at ikke et eneste ord har slått feil av alle de gode ord Herren deres Gud har talt til dere. De er alle sammen oppfylt for dere, ikke et eneste ord av det har slått feil» (Jos 23:14). •••

KONFIRMASJONSUNDERVISNING PÅ FOSSNES 2026-2027

Av John Peder Samdal

Kommende skoleår tilbyr NLL konfirmasjonsundervisning på Fossnes for årskullene 2012 og 2013, barn som skal starte i 8. og 9.klasse høsten 2026. Samlingene vil skje på Bibelskolen på Fossnes, men er tilrettelagt slik at alle som ønsker det kan følge undervisningen, også de som geografisk befinner seg på andre kanter av landet. Første samling er en konfirmantleir 7.-12. august 2026, deretter er det 5 helge- eller dagssamlinger påfølgende skoleår. Dagssamlingene tilrettelegges for teams-deltakelse for de som har lang reisevei.

LÆR DEN UNGE DEN VEI HAN SKAL GÅ!

SÅ VIKER HAN IKKE FRA DEN NÅR

HAN BLIR GAMMEL.

Våre barn vokser opp i en tid hvor verdens stemmer roper høyt og veiene inn til barnas sinn og hjerte er mange og sterke. Vi preges alle av det, og alle de troende står i den samme kampen om å bevare hjerte og tanke i Kristus Jesus. Takk Gud, at han har gitt oss sitt ord, og at vi ved det rekkes troen og kan seire over verden og den onde. I denne tid skal vi med iver søke å føre våre barn inn i Guds ord, og be om at Herren ved sin Ånd kan føre Ordet inn i våre barn, at det ved troen kan smelte sammen med dem. Så er vår bønn at de unge i konfirmanttiden ikke alene skal vokse og modnes som mennesker, men også få vokse i nåde og kjennskap til Guds ord, og ved det bli rotfestet og oppbygget i Kristus, grunnfestet i troen på ham.

LA OSS SØKE MED IVER Å LÆRE

HAM Å KJENNE!

Undervisningsopplegget krever at vi bruker tid med Guds ord og tid med konfirmantene. Opplegget kan være ganske krevende

for både hjemmene, konfirmantene, lærerne og lederne, men vi er overbevist om at det er verd strevet, og håper at vi kan stå sammen i dette både i arbeid og bønn!

«Så la oss lære å kjenne Herren! La oss søke med iver å lære ham å kjenne! Hans oppgang er så viss som morgenrøden, og han kommer til oss som regnet, som et senregn som væter jorden» (Hos 6:3).

INFORMASJON OG PÅMELDING

For mer informasjon og påmelding se link eller QR-kode:

www.nll.no

[/informasjon/konfirmasjonsundervisning](http://www.nll.no/informasjon/konfirmasjonsundervisning)

Spørsmål kan rettes til **John Peder Samdal:**

mob: 473 99 622

e-post:

konfirmasjon@nll.no

MØTEKALENDER

MARS

18.-22. Tørvikbygd

Lars Fossdal

20.-22. Nærbø

Martin Fjære

20.-22. Konfirmasjons-
samling Fossnes

*John Peder Samdal og Daniel
Krüger*

21.-22. Langli

Asbjørn Fossli

21.-22. Drevsjø, Rena og
Hurdal

*Steinar Guddal, Eirik
Brennsæter og Aksel Fjære*

22. Fossnes*

Konrad Fjell

27.-31. Påskeleir for unge
voksne, Bjørkly skole

*Finn-Widar Knutzen, John
Peder Samdal og Øyvind
Samnøy*

28.-31. Påskeleir for
ungdom, Ersdaltun

*Per Bergene Holm, Asbjørn
Fossli og Lars Fossdal*

29. Fossnes*

Håkon Bergene Holm

29. Steinsdalen

Jan Bygstad

APRIL

2.-6. Mosvik/Inderøy

Odd Eivind Stensland

3. Fossnes*, langfredag

Per Bergene Holm

5.-6. Randaberg

Lars Fossdal

5. Fossnes*, 1. påskedag

Per Bergene Holm

6. Steinkjer

Finn-Widar Knutzen

7.-9. Molde

Sigbjørn Agnalt

8.-12. Mosvik/Inderøy

Øyvind Samnøy

10.-12. Eide

Sigbjørn Agnalt

11.-12. Steinkjer

Aron Berre

11.-12. Årnes

Per Bergene Holm

12. Fossnes*

Paul André Bergene Holm

18.-19. Langli

Bjarne Gjuvsland

19. Fossnes*

Erik Asdahl

24.-26. Konfirmasjons-
samling Fossnes

*John Peder Samdal og
Daniel Krüger*

26. Fossnes*

Martin Fjære

26. Mosvik

Aron Berre

28.-30. Finnås, Rubbestad-
neset og Tyssebotnen

Martin Fjære

MAI

1.-3. Seimsfoss

*Steinar Guddal og Martin
Fjære*

9.-10. Drevsjø og Rena

Martin Fjære

10. Fossnes*

Curt Westman

10. Steinsdalen

Israelskveld, Odd Sverre Høve

10. Årnes

14. Fossnes*

Øystein Laberget

14. Kvernaland

John Peder Samdal

14. Mosvik

Jakob Knutzen

23. Pinsesestevne Steinkjer

*Jakob Knutzen og Jostein
Brennsæter*

23.-25. Pinsemøter

Skjæveland

Martin Fjære

23.-25. Pinesamling

Steinsdalen

Gunnar Holth

24.-25. Pinsesestevne Årnes

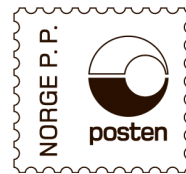
Lars Fredrik Ellingsen

24. Konfirmasjon Fossnes*

John Peder Samdal

Møter fra Fossnes merket med stjerne (*) blir direkte sendt, se link på nll.no.

Ønsker du fritt forkynnerbesøk fra Lekmannsmisjonen, er det bare å ta kontakt på mail: sekretar@nll.no.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikkes vei 3,
3243 Kodal

Meld fra om adresseendring til abonnementsansvarlig

GÅ UT!

Av Kjetil Bregård

Noe av det viktigste for Jesus å få sagt før sin himmelfart, var at apostlene skulle gå ut til verden med evangeliet. I misjonsbefalingen kommer han med en befaling om å gå ut (Matt 28:18-20). Dette er altså ikke bare en oppfordring til oss som vil være hans etterfølgere, men en befaling. I sine siste ord før han farer opp til himmelen sier Jesus også at hans apostler skal være hans vitner like til jordens ender (Apg 1:8-9).

Jesus og apostlene forstod at skulle verden bli frelst, så måtte de også gå ut i denne verden. For hvordan kunne verden komme til tro på en de ikke hadde hørt om, og høre dersom ingen forkynte? (Rom 10:14). Da nyttet det ikke å bare oppholde seg sammen med sine trosfrender, man måtte gå ut til en døende verden med livets Ord. Jesus oppsøkte dem som var aller nederst på rangstigen i samfunnet og som de «rett-troende» i forsamlingen holdt seg langt unna. Personer som på alle måter hadde en kritikkverdigg livsførsel. Disse møtte han med Guds Ord, rent og klart, formidlet i kjærlighet. Han var sannheten tro i kjærlighet til sin neste.

Howdan lever så du og jeg ut misjonsbefalingen i våre liv? Har vi en nød for at vår

neste må få høre et ord om Jesus? Kjenner vi på en vitnetrang overfor våre arbeidskollegaer, studiekamerater, naboer og personer vi møter på gaten?

Det er enklest å være sammen med meningsfeller og trosfrender. Det kan kjennes smått ut når vi ser på oss selv, og bekymringene kan være mange ved å gå ut til «de der ute». Men da må vi ikke glemme at med denne Jesu befaling følger det et løfte om at han skal være med oss alle dager. Han er gitt all makt i himmel og på jord, han vil gi oss kraft og ord å gå med. Frimodigheten har stor lønn, og om vi tar Jesus på hans ord, har han lovet å være med. Husk også at et lite ord om Jesus kan være nok for et medmenneske i nød.

«Gå straks ut på byens gater og streder og hent inn de vanføre og blinde og lamme... Gå ut på veiene og stiene og nød folk til å komme inn, så mitt hus kan bli fullt» (Lukas 14:21,23)

«Men Peter og Johannes svarte dem: «Dere får selv avgjøre om det etter Guds vilje er rett å lyde dere mer enn ham. Men vi kan ikke la være å tale om det vi har sett og hørt» (Apg 4:19-20).

